

DETEKTIV MADISON HARPEROVÁ
KNIHA DRUHÁ

WENDY
DRANFIELD
VOLÁNÍ
O POMOC

DOMINO

Volání o pomoc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

DOMINO

Wendy Dranfield

Volání o pomoc – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**VOLÁNÍ
O POMOC**

**WENDY
DRANFIELD**

**VOLÁNÍ
O POMOC**

DOMINO

Copyright © Wendy Dranfield, 2021
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Translation © Jana Vlčková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7498-650-5
ISBN e-knihy 978-80-7498-654-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7498-655-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-656-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Tahle je pro Dona. Díky za podporu.
(Možná si teď skutečně přečteš některou z mých knih!)*

PROLOG

Září 2012 – Lost Creek, Colorado

Někdo zabuší na přední dveře tak zuřivě, až se detektiv Madison Harperová lekne. Vyčkává. Nechce se jí vstát a odejít od Owena. Synovi není dobře, proto nikam nepospíchá.

Údery se ozvou znovu. Pohlédne na budík v podobě Batmana, stojící na Owenově nočním stolku, a strach se jí plíží z žaludku směrem vzhůru. I kdyby nebyla policistkou, věděla by, že bušení na dveře po desáté večer znamená jediné – špatné zprávy. „Kdo je to, mami?“

Podívá se na syna a uhladí mu z čela světlé vlásky zvlhlé potem. Tváře má pořád rozpálené, ale teploměr ukazuje, že horečka už klesá. Doufejme, že pomine tak rychle, jako přišla.

„Nevím, zlato. Zůstaň tady. Hned jsem zpátky.“

Chlapec se posadí a na jeho drobném obličejí se zrcadlí její znepokojení. Madison se zvedne a bosá kráčí do přízemí. Obývací pokoj osvětlují blikající modrá a červená světla. Polkne. Někomu se něco stalo. Stephanii, její bývalé přítelkyni? Anebo se někdo z práce zranil ve službě?

Poodhrne žaluzie a napřed se podívá, kdo stojí za dveřmi. Čistě pro případ, aby věděla, komu otevírá. Vysoký muž, který jí oplácí pohled, je její kolega, detektiv Don Douglas z policejního oddělení v Lost Creek, *jejího* policejního oddělení. Naznačuje, že mu má odemknout, ale ona stále váhá. Instinkt jí napovídá,

WENDY DRANFIELD

že je něco hodně špatně. Detektiv Douglas je na oddělení nový, proto ho dobře nezná, ale přišel k nim se špatnou pověstí.

Vidí, že za ním stojí několik policistů v uniformě, ale venku je tma, přerušované světlo se mísí s kapkami deště, a tak všechno vypadá rozmazaně. Nedokáže je identifikovat. Odemkne dveře a pootevře je. Dovnitř zaduje chladný vítr. Déšť zaútočí na její bosá chodidla. „Co se stalo?“

Douglas nezaváhá a vklíní se ramenem do dveří. Prosmýkne se kolem ní a zkroutí jí paže za záda. Během vteřiny cvaknou pouta.

„Detektive Madison Harperová, zatýkám vás za vraždu důstojníka Ryana Levyho.“ Otočí ji čelem k sobě.

Madison vyschne v ústech. Mlčky na něho zírání a čeká na pointu. Ryan přece nemůže být mrtvý. Odpoledne spolu sloužili. Po skončení směny ji pozval na kávu a dort, aby oslavili její narozeniny.

Detektiv Douglas ani nemrkne.

„Tohle je nějaký vtíp?“ zeptá se ho.

„Předpokládám, že nepotřebujete, abych vám přečetl vaše práva,“ zavrčí Douglas a strká ji ke dveřím. „Stejně by vám nepomohla. Oba víme, že vražda policajta je to nejhorší, co jste mohla provést. Jste v prdeli.“

Pokouší se ji dostat z domu, aniž by jí umožnil se alespoň about a vzít si bundu. Opře se o něho, ale s ním to ani nehne.

„Bráníte se zatčení, detektive?“ zasyčí jí do ucha.

Madison ucítí na krku jeho horký dech a mimoděk se přikrčí. Otočí se, aby se na něho podívala. Chce na něho zařvat, ale vtom si všimne, že její desetiletý syn, oblečený v pyžamu, stojí nahoře na schodišti.

„Co se děje, mami?“ zeptá se Owen.

Douglas si ho poprvé všimne. „Vydrž, kluku. Vyzvedne si tě někdo ze sociálky. Už jsou na cestě.“

VOLÁNÍ O POMOC

Madison na něho nevěřicně zírá. „Tohle přece nemůžete!“

Nesmlouvavě ji vystrčí ze dveří do deště a Madison stačí jen zavolat: „Owene! Zatelefonuj Stephanii! Řekni jí, aby tě přivezla na stanici.“

Násilím ji odvedou a usadí na zadní sedadlo hlídkového vozu. Zadním oknem, mokrým od deště, pohlédne na dům a uvidí Owena, jak se snaží vyběhnout ze dveří – jak k ní natahuje ruce –, než ho někdo zabouchne uvnitř.

Zmocní se jí hrozivý pocit, že už ho nikdy neuvidí.

KAPITOLA JEDNA

5. července 2019 – Lost Creek, Colorado

Ricky Gregor se potlouká spícím zábavním parkem a prozpěvuje si pro sebe. Je na časně ranní obchůzce. V autě si pustil rádio, do hlavy mu vlezla rocková písnička a nemůže se jí zbavit. Ale protože je tu sám, může si ji vyřívávat, jak nahlas chce.

Je teprve půl šesté, slunce se stále schovává za obzorem, ale podle Rickyho zase bude horký zářivý den, což mu naprosto vyhovuje.

Od té doby, co získal práci jako vedoucí údržby v zábavním parku Svět fantazie, se jeho život obrátil k lepšímu. Maká venku v úchvatném prostředí na břehu jezera Providence, nad nímž se tyčí Hrobová hora. Má to svůj půvab, obzvlášť v létě. Rád sleduje mladé holky, jak se po parku producírují v miniaturních šortkách a podprsenkách od plavek. Ano, je to tady mnohem lepší než v base.

Kdyby jeho zaměstnavatel tušil, že má trestní rejstřík dlouhý jako týden, nikdy by mu tenhle džob nedal, a právem, ale Ricky není pitomec. Přestěhoval se sem ze severu a doporučení zfalšoval, takže nehrozí, že někdo odhalí jeho pošramocenou minulost. S tímto vědomím a s představou dalšího příjemně stráveného dne si pohvizduje refrén vlezlé písničky, když tiskne spínač,

VOLÁNÍ O POMOC

aby do stánků s občerstvením začala proudit elektřina. Musí se připravit dřív, než tu zase bude plno.

Vtom se mu zdá, že něco zaslechl, a zmlkne. Naskočí mu husí kůže. Má totiž pocit, že ho někdo sleduje. Což je blbost. Za včasné otevření tohohle krámu je zodpovědný jedině on. Zírá do tmy a pátrá po známkách pohybu. Nic. Ozývá se tu jenom vrčení generátorů a v ranním vánku občas zaskřípe zrezavělý spoj některé z atrakcí.

Sám sobě se zasměje a vytáhne vysokotlaký čistič. Většinou musí odstranit spoustu zvratků z předešlého večera, ale dnes to bude horší, protože včera se slavil Den nezávislosti. Za běžných okolností uklízí jasně barevné stopy po dětech, které se přejedly cukrové vaty, ale dnes to vypadá na převahu večerí vyhozených ze žaludků pubertáků zmožených alkoholem. Osobně se flašky ani nedotkne. Zná dost lidí, kteří skončili jako závisláci. Radši těch pár šupů, co mu zbyde, utratí za trávu.

Začíná se rozednívat. Čistí chodník kolem kolotoče a zvolna se propracovává k ruskému kolu, své nejoblíbenější atrakci. Když se k němu přiblíží, všimne si, že se všechny kabiny mírně kývají ve větru. Až na jednu. Zahodí hadici a šine se blíž, aby se podíval proč. Je si jistý, že ve spodní kabině vidí něčí siluetu. Nejspíš nějaký teenager. Ale nezaznamená žádný pohyb.

„Ty malej sráči,“ zamumlá. „Hej! Do otvíračky sem nikdo nesmí!“

Napíná zrak a rázuje blíž. Mžourá do tmy. Vidí v kabině někoho sedět, nějaké dítě, ale z polohy jeho těla mu po zádech přeběhne mráz. Někdo tam sedí, ale podivně se hrbí. Vidí ramena, ale z místa, kde stojí, se zdá, že má před sebou tělo bez hlavy.

„Co to sakra má bejt?!“

U budky, kde se prodávají lístky, rozsvítí početná světla atrakce.

„Kurva drát!“

WENDY DRANFIELD

V duhové záři neonových světel se koupe tělo nezletilé dívky. Okamžitě ji pozná podle dlouhých červených vlasů, které jí splývají do tváře. Předloktí má rozříznutá až k zápěstím a nevidoucím očima tupě civí na kaluž krve pod svýma bezvládně se kymácejícím nohama.

Ricky ucouvne. Jestli byla jeho svoboda někdy v ohrožení, pak právě teď.

KAPITOLA DVĚ

Silnice 191, Utah

Madison Harperová se chvěje. Stojí uprostřed rozlehlé planiny porostlé křovím, rozprostírající se vedle přízračně tiché dálnice. Je něco málo před šestou a slunce ještě tak úplně nevyšlo, a tak tu stojí sama v podivném příšeří. Studenýma rukama zašátrá v kapse svetrů po cigaretách a zapalovači. Plamínek zapalovače vyděsí plachého králíka. Zarazí se na místě, podívá se jejím směrem, a když vyhodnotí, že pro něj nepředstavuje hrozbu, ztratí se v hutném šeru. Cigaretový kouř Madison zahřeje zevnitř. Pomalu se otáčí, aby se pokochala rodícím se dnem, ale na kilometry daleko kolem ní není nic než vegetace spálená sluncem a několik nákladňáků pádících buď na jih do Arizony, nebo na sever do Wyomingu, anebo třeba někam dál, až do Montany.

Noc byla jasná a na nebi stále otálí několik posledních hvězd. Pomrkávají na ni, jako by jí chtěly sdělit, že její problémy jsou z jejich pohledu nicotné, a ona si najednou připadá strašně maličká. Chtěla by jim říct, že tady na zemi mají naopak velkou váhu a musí je co nejrychleji vyřešit.

Odklepne popel z cigarety a vyfoukne kouř do ranního vzduchu. Včera byl Den nezávislosti. Projela spolu se svým společníkem mnoha městy, kde je vítaly ohňostroje, opilí patrioti mávající praporečky anebo pálicí salvy ze svých útočných pušek. Madison

WENDY DRANFIELD

si nevzpomíná, kdy naposledy slavila tenhle svátek. Anebo jakýkoliv svátek, když už jsme u toho. Láme si hlavu, tápe v paměti a náhle si uvědomí, že poslední velkou událostí tohoto druhu byly její třicáté narozeniny, den, kdy byla zatčena za vraždu. Tehdy se spokojila s kávou a dortem ve společnosti svého kolegy Ryana Levyho a pak následovalo rozbalování dárků, které pro ni vyrobil její syn. Je to sladkobolná vzpomínka, protože přítel je mrtvý a o syna přišla.

Dokouří cigaretu a vytáhne mobil. Nemá žádné zmeškané hovory ani zprávy. Poslední přijatý hovor od Mikea Bowerse je dva dny starý. Když pracovala na policejním oddělení v Lost Creek na jihu Colorada jako vyšetřovatelka, byl jejím podřízeným. Zatímco si odpykávala trest za vraždu, kterou nespáchala, on byl povýšen na detektiva a zaujal její prázdné místo. A právě jeho nedávný telefonát ji ponoukl k tomu, aby se ze severní Kalifornie co nejrychleji vydala do Colorada.

Od Mikea se dozvěděla, že Stephanii Garcii, její bývalou přítelkyni, někdo zabil. A jako by to samo o sobě nebylo dost špatné, Madison si je zatraceně jistá, že se to stalo kvůli tomu, že někdo hledal *ji*.

Ale to není jediný důvod, proč se po sedmi letech vrací do Lost Creek. Kromě toho, že si odseděla šest let za vraždu, kterou nespáchala, přišla o milovanou práci, desetiletého syna a o svobodu.

Dnes míří domů, aby zjistila, kdo na ni zločin hodil a proč. A rozhodně se jí nechce být milá.

KAPITOLA TŘI

Nate Monroe otevře oči a přivítá ho tma. A pocit stísněnosti. Mozek ho zradí a nedokáže mu napovědět, kde je, zato tělo zareaguje mnohem rychleji a roztřepe se strachy. Ochromující panika ho přepadne spolu s přesvědčením, že zase vězí v cele smrti.

Zkouší pohnout rukama, ale nejde to. Ani nohy se nehýbají. Zato srdce bije na poplach a dusí ho hrůza. Jak to, že je zpátky, po sedmnácti letech odpykaných za vraždu, kterou spáchal někdo jiný? Musí být přikurtovaný k lůžku, kde čeká na smrtící injekci, ačkoliv nechápe, proč se to děje, když se nakonec dočkal zproštění viny? Anebo se mu to jenom zdálo? Z toho pomýšlení se mu chce ječet. Místo toho vyšle tichou modlitbičku k Bohu, který ho opustil ve chvíli, kdy dal lásce přednost před službou církvi.

„Ne.“ Zalapá po dechu a pokouší se naplnit si plíce vzduchem, ale dál mu připadají sevřené. „Už ne. Já nemůžu.“ Zvedne hlavu a snaží se zaostřit, ale nevidí nic než tmu. Copak oslepl? Anebo mu natáhli na hlavu kapuci?

Ucítí na paži studenou ruku.

„Nate?“

Otočí se za ženským hlasem, ale nikdo tam nestojí.

„Nate? To jsem já, Madison.“ Rozsvítí mobil, ale dává pozor, aby kolegu neoslnila. „Jsi v pořádku?“

WENDY DRANFIELD

Podívá se na ni. Madison Harperová, jeho zaměstnankyně a možná i kamarádka.

„Ježíšikriste.“ Opře se o opěrku sedadla a na celém těle mu naskočí husí kůže.

„Jsme v Utahu. Včera večer jsme sjeli z dálnice, abychom se trochu vyspali. Nate, poslouchej mě, nejsi zpátky v cele smrti.“ Stiskne mu pravou ruku. „Už ses probral?“

Nate bolestně polkne a přikývne. V duchu poděkuje Bohu a podívá se na svůj hrudník. Uvelebil se na něm Brody, bývalý policejní pes, kterého se ujali. Nejspíš hledal teplo. Nate nechápe, jak se na něho tak velký pes – napůl německý ovčák a napůl husky – dokázal narvat, když sedí za volantem džípu Grand Cherokee, ale povedlo se mu to.

Pes zívne, podívá se na něho a místo pozdravu mu olízne tvář. Ocasem něžně bubnuje Nateovi do stehna.

„Sakra, Brody.“ Podívá se na Madison. „Myslel jsem, že mě připoutali, aby mi píchli smrtící injekci.“ Není to poprvé, co se probudil s tímhle pocitem. Koneckonců v době, kdy se dočkal propuštění, ho od popravy dělily pouhé tři měsíce.

„To je tou tmou,“ míní Madison. „Nejsou tu pouliční lampy, protože jsme zastavili uprostřed pustiny. Jinak bez obav – jsi v bezpečí. Udělali jsme si pauzu, protože jsi začínal usínat za volantem. Já jsem se vzbudila asi před půlhodinou.“

Nate se podívá na Brodyho a zjistí, že je teď stejně jako pes samý chlup. Hafan mu kýchne do tváře a Madison to rozesměje. Nejspíš se jí ulevilo. Už se stala svědkem jedné z jeho depresivních epizod a ví, že to není nic příjemného.

Chvilí trvá, než jeho srdce zpomalí do obvyklého rytmu. At' je, kde je, hlavně že netrčí v cele smrti. V žádném případě se tam živý nevrátí.

KAPITOLA ČTYŘI

Colorado, státní hranice

Zase jsou na cestě, ale Madison cítí, že potřebuje kávu a povzbuzení, proto navrhně, aby zastavili u motorestu pro kamiony a dali si snídani.

Servírka jim nalije kávu a odkráčí, aby vyřídila jejich objednávku. Nate si odskočí na toaletu, aby se opláchl. Madison neujde, jak po něm mladá brunetka uznale loupne očima. Není divu, že její nový kolega přitahuje pozornost. Sluší mu to. Kromě toho je tady jediný, kdo na sobě nemá flanelovou košili a špinavé džíny. Některé ženy vycítí cizince na kilometry, obzvláště ty, kteří mají peníze.

Nate si zájmu servírky všimne a usměje se na ni, když ji mívá. Tu upoutá růženec na jeho krku a špitne své kamarádce: „Odpustte, otče, ale ráda bych zhřešila.“ Vyprsknou smíchy a Madison se neubrání úšklebku. Nemyslí, že by je Nate slyšel.

Sevře v dlaních hrnek s horkým nápojem a pohlédne ven částečně zamlženým oknem vedoucím k dálnici. Pořád je brzy, a tak provoz není silný, ale jídelna je zpolo zaplněná řidiči kamionů. Většina z nich sedí u pultu a civí na televizi nebo na servírky. Brody pobíhá po parkovišti.

Jak se s Natem blíží k jejímu starému bydlišti, Madison je stále nervóznější. Přemýšlí o tom, co ji tam po příjezdu čeká. Nejenom

WENDY DRANFIELD

že bude muset poprvé od soudu čelit bývalým kolegům z policejní stanice, ale také musí zařídit Stephaniin pohřeb. V době, kdy tvořily pár, pro ni Steph spolu se synem znamenala celý svět. Rozloučit se nebude lehké, obzvlášť když cítí, že nese vinu na jejím předčasném odchodu.

Promne si krk ztuhlý z dlouhých hodin strávených v autě, ale moc to nepomůže. Cesta ze severní Kalifornie do Colorada trvala několik dní – urazili téměř dva tisíce kilometrů. Napřed Nateovi pomáhala najít dívku, která se ztratila na letním táboře, a teď je na něm, aby dodržel svoji část dohody a pomohl jí očistit její jméno a najít syna. Natea propustili z vězení před dvěma roky – strávil sedmnáct let v cele smrti za vraždu, kterou nespáchal. Z představy, že bude spolupracovat s kompromitovanou bývalou policistkou, radostí neskákal, ale ona je přesvědčená, že dokážou najít společnou řeč. Navždy mu bude vděčná za to, že to s ní zkusil a dal jí práci soukromé vyšetřovatelky, byť bez licence. Člověk propuštěný z basy o zaměstnání jen tak nezavadí.

Nate vklouzne zpátky do boxu a usrkává kávu. Nato upře na Madison vážné modré oči. „Teď je ten správný čas, abys mi pověděla, co se tady stalo před sedmi lety. Jsme skoro v Lost Creek a já chci vědět, do čeho se řítíme. Zatím jsi mi nabídla jenom ohlodaň kosti.“

Madison postaví hrnek na stůl. Ví, že Nate má pravdu. „No... Jak už jsem ti řekla, stalo se to krátce po tom, co mě povýšili na detektiva. Být řadovou policistkou mě bavilo, ale rvala jsem se o povýšení. Těšila jsem se na pořádnou policejní práci, protože do té doby jsem si spíš připadala jako místní sociální pracovnice. Ale ani jsem nedostala šanci. Po pěti dnech mě zatkli a žádný z mých kolegů se mě nezastal ani se mnou nezůstal ve spojení, když jsem šla ke dnu.“ Zavrtěla hlavou. Stále ji ničilo vědomí, jak rychle otočili.

„Za co přesně tě zatkli? Kdo byl obětí?“

VOLÁNÍ O POMOC

„Strážník Ryan Levy. Byl to můj kolega a zároveň přítel.“ Odmílčí se. Pořád si ho umí živě představit, jak se smál, když si to odpoledne cestou domů povídali ve služebním voze. „Mám pocit, jako bych s ním naposledy mluvila teprve včera.“

Nate přikývne. „Takhle to dopadá, když je člověk dlouho zavřený. Jako by zamrzl v čase. Když se ocitneš na svobodě, očekáváš, že všechno bude takové, jaké jsi to opustila, jenže takhle to nefunguje.“

V tom má pravdu. „V den, kdy byl Ryan zabit, jsme spolu sloužili. Neměla jsem za parťáka detektiva, protože kromě mě byl na stanici jenom jeden – Don Douglas – a ten zásadně pracoval sám. Reagovali jsme na tísňové volání chlapíka, kterého brutálně napadl jeho přítel. Vypravila jsem se na místo činu, ale potřebovala jsem někoho, kdo by mi kryl záda, a Ryan se dobrovolně přihlásil.“

Nate se zamračí. „Douglas s tebou jít nechtěl, přestože se nějaký člověk ocitl v ohrožení života?“

Madison zavrtí hlavou. „Ani nevím, kde ten den byl. Byl v týmu nový, typický vlk samotář. Nikdy o sobě nikomu nevyprávěl. Předpokládám, že po mém odsouzení u nás dlouho nezůstal. Jasně dával najevo, jak to tam nenávidí.“ Cítí, jak se v ní probouzí stará lítost. „Po té domácí půtce, která skončila smírem, protože se Ryanovi podařilo situaci uklidnit, nás odvezl do kavárny, kde jsme si dali kousek dortu. Měla jsem totiž narozeniny. Strávili jsme tam necelou hodinu.“ Podívá se na Natea. „O pět hodin později byl mrtvý.“

„Byla jsi poslední, kdo ho viděl živého?“

Přísně se na něho podívá. „Ne. To byl vrah.“

Nate se opře. „Nesnažím se tě nacytat. Známe se sice jenom pár týdnů, ale pokud sis mě najala jako soukromého vyšetřovatele a mým úkolem je zrevidovat případ, za který sis odpykala trest, pak předpokládám, že přede mnou nebudeš nic skrývat.“

WENDY DRANFIELD

Chvíli sedí mlčky.

„Měla jsi spoustu času na přemýšlení,“ pokračuje. „Kdo podle tebe Ryana zabil?“

Otázka za milion dolarů. „Nemám zdání. Právě proto potřebuju tvoji pomoc.“

Nate se zamračí a zvažuje možnosti. „Dělal na stanici potíže? Měl s někým konflikt? Co když někomu chodil za ženou a ten druhý to zjistil?“

Madison ale zavrtí hlavou. „Z toho, co vím, byl svobodný, a v práci jsme byli bezva tým. Než přišel Douglas.“

Nate se zarazí a ona pochopí, že si v hlavě špatně dosadil dvě a dvě. Brzy se probudila, dochází jí trpělivost a je podrážděná.

„Chodili jste spolu?“

„Ne. Byli jsme dobří přátelé, ale nevidali jsme se.“ Nevysvětluje proč. Je jasné, že šance tu byla.

„Promiň,“ povzdechne si Nate. „Jenom jsem si vzpomněl, že se Stephanií jste se rozešly, protože ses začala scházet s mužem. Napadlo mě, jestli to nebyl on.“

„Ne. Se Stephanií jsme se rozešly ještě před Ryanovou smrtí.“ Musí se ovládat, aby na něho nevyštěkla. Je těžké si to znovu připomínat, ale musí mít na paměti, že se jí Nate pokouší pomoci. Má za sebou mnohem tvrdší zkušenost než ona, a přesto se snaží zůstat pozitivní. Tedy většinou, a pouze za předpokladu, že má u sebe dost kokainu, s jehož pomocí zvládá ty nejhlubší krize.

Napadne ji, jestli by jí nepomohla stejná berlička. Ve vězení se naučila hodně kouřit, ale víceméně s tím už skoncovala. Rozhodla se, že cigareta, kterou si dopřála před východem slunce, bude její poslední.

Nate se k ní nakloní. „Když jsme se setkali poprvé, řekla jsi mi, že jsi přesvědčená o tom, že Ryanovu vraždu na tebe hodil někdo z oddělení. Proč zrovna *na tebe*? Podrazila jsi někoho? Vy-

VOLÁNÍ O POMOC

šetřovala jsi někoho z nich? Anebo jsi někomu zatkla příbuzného? Potřebuju pochopit, jaký mohli mít motiv.“

Madison skloní oči ke stolu. „Netuším, co je vedlo k *přesvědčení*, že jsem si to zasloužila, a nemám zdání, kdo by mohl profitovat z Ryanovy smrti nebo z mého křivého obvinění. Věř mi, že mě tyhle otázky neustále trápí, ale jakmile mě zatkli, neměla jsem šanci hledat na ně odpověď.“

Servírka jim přinese vejce se slaninou a bez ptaní jim dolije hrnky.

„O čem jste se s Ryanem bavili při posledním rozhovoru?“ vyptává se Nate. „Svěřoval se ti se svými problémy?“

Madison počká, až dívka odejde. „Tu konverzaci jsem si přehrávala v hlavě snad milionkrát.“ Probírali situaci na oddělení a že je Don Douglas pěkně studený čumák. „Nemluvili jsme o ničem důležitém. Jako obvykle jsme rozebírali, co se děje v práci. Potom mě Ryan odvezl domů a já předpokládala, že jede rovnou do svého bytu. Žil sám několik bloků ode mě.“

Upíjí čerstvou kávu a Nate si zapisuje poznámky do žlutého bloku. Dlouho pobýval v base, a tak Madison ví, že chytrým technologiím zatím nedůvěřuje.

„Výslovně ti řekl, že jede domů?“

„Ne, ale pořád měl na sobě uniformu a bylo ještě brzy. Nic nenaznačovalo, že by měl něco v plánu.“

„K sobě tě nepozval?“

„Ne. Věděl, že musím být se synem. Zrovna ten týden jsme hlídali dům sousedce, která odjela na dovolenou. Slíbila jsem jí, že každé ráno a večer nakrmíme její kočku a budeme zalévat květiny.“

„Oukej. Co víš o tom, co se dělo dál?“

Madison si vybaví místo činu. Opět ho má před očima. Není na tom nic zvláštního. Právníci jí nesčetněkrát ukázali policejní fotografie, a kromě toho se neustále objevovaly po celou dobu

WENDY DRANFIELD

jejího procesu. Nikdy je nedostane z hlavy. „V Ryanově obýváku byla puštěná televize. Na krbové římse plály svíčky. V troubě čekala večeře – dvě mražené pizzy, které byly v době příjezdu policie spálené na uhel.“ Odmlčí se. „Ryan ležel tváří dolů na podlaze v kuchyni. Někdo ho zastřelil jednou ranou do týla. Patolog ve zprávě uvedl, že se při pádu musel udeřit do obličeje o sporák, protože měl vyražené přední zuby a pohmožděná ústa.“ Pokouší se schovat roztřesené ruce.

Nate povytáhne obočí. „Proboha, oni ho střelili zezadu? Není to způsob popravý?“

Madison přikývne a znovu se napije. „Je. Ale detektiv Douglas ze zapálených svíček a dvou pizz usoudil, že šlo o nevydařené rande. Všichni ve městě věděli, že spolu pracujeme. K tomu si připočti, že nás odpoledne viděli, jak se v kavárně nacpáváme dortem. Jako by to byl nějaký zločin? Každý okamžitě dospěl k závěru, že jsem to byla já, s kým měl schůzku.“

Nate zavrtí hlavou a položí pero. „Tak tohle je hodně laciný předpoklad. Přece Douglas musel prošetřit i jiné možnosti? Zejména vzhledem k tomu, že Ryan byl zastřelen zezadu.“

„Ne, bohužel to neudělal.“

„Ale proč ne? Někdo z tvého oddělení se tě přece musel zastat. Přece věděli, že nejsi schopná nikoho zabít, notabene svého partáka.“

Madison se zhluboka nadechne a pokouší se uklidnit chvějící se ruce. Skoro si připadá jako v soudní síni. Váhavě odpoví: „Nikoho jiného nepodezíral od chvíle, kdy zjistil, že vražedná střela byla vypálena z mé služební pistole.“

Nateovi spadne brada. „Děláš si srandu?“

Madison zavrtí hlavou. „Ani náhodou.“

KAPITOLA PĚT

Ryčná znělka zpravodajské relace přiměje všechny v místnosti zvednout hlavu k televizoru připevněnému nad pultem. Moderátor informuje o vývoji nejnovější události v nedalekém městě Lost Creek. Madison se mimoděk napřímí, když režie přepne na živý vstup a na obrazovce se objeví její spolužačka ze střední, nyní reportérka, Kate Flynnová. Zdá se, že od chvíle, kdy veřejnost informovala o Madisonině procesu, nezestárla o jediný den. Madison zesmutní, když si uvědomí, že Kate dala přednost loajalitě ke své práci před jejich dlouholetým přátelstvím.

„Dnes ráno přišly ze zábavního parku Svět fantazie znepokojivé zprávy,“ spustí vzorně nalíčená Kate a zatváří se smutně. „Z nepotvrzených zdrojů jsme se dozvěděli, že zde v noci zemřela nezletilá dívka. Zdá se, že by se mohlo jednat o sebevraždu, ale zatím se nám nepodařilo kontaktovat vyšetřovatele a požádat ho o vyjádření.“

Kamera se přesune nad Katino rameno a zaostří na zábavní park, kde se proti ranní modré obloze rýsuje horská dráha a ruské kolo.

„Ježíšikriste, to místo je pořád otevřené?“ podívá se Madison. Nate sleduje směr jejího pohledu. „Jaké místo?“

WENDY DRANFIELD

„Svět fantazie. V létě mě Owen každý víkend přemlouval, abychom tam zašli. Vždycky jsem se odtamtud vrátila s migrenou ze všeho toho virválu a hlasité muziky.“ Povzdechne si. „Možná ho po tomhle incidentu úplně zavřou. Funguje přes čtyřicet let a dávno potřebuje generální rekonstrukci, anebo ještě lépe úplně zbourat. Divím se, že se na těch starých zrezivělých atrakcích nikdo nezabil.“

Vzpomíná si na dívku ze školy, která vypadla z vozíku horské dráhy, když projížděl smyčkou a byl vzhůru nohama, jenom proto, že nějaký idiot správně nezajistil bezpečnostní tyč. Všichni kluci z její třídy se shromáždili na místě, kam nebožačka dopadla, a s posvátnou bázni poprvé v životě hleděli na mrtvé tělo. V dnešní době by nejspíš vytáhli mobily a začali nahrávat. Ve škole se pak těšily oblíbě historiky o tom, jak v zábavním parku straší dívčin duch.

„Právě jsi mi sdělila velice vážnou skutečnost a já předpokládám, že ji začneš bagatelizovat. Nebo se pletu?“ Nate se tváří přísně. „Mám na mysli tvou služební zbraň na místě zločinu, ze kterého jsi byla usvědčena.“

„Máme za sebou několik náročných dnů, Nate. Později bude dost času si o tom promluvit.“ Chce se nerušeně dívat na zprávy. Po dlouhé době poprvé vidí Lost Creek.

Na obrazovce zatím kameraman odvádí slušnou práci a snaží se zaostřit na něco hodného přímého přenosu, ale policejní kordon je příliš široký. Všechny atrakce stojí a bez barevných světél a hlasité taneční hudby místo ztrácí svoje kouzlo.

„Podle neověřených zpráv byla dívka nalezena na ruském kole, ale zatím neznáme její totožnost,“ pokračuje Kate. „Zato se nám podařilo najít zaměstnance, který je ochoten s námi mluvit.“

Do záběru vkročí starší žena s prošedivělými kudrnatými vlasy. Vypadá trochu sešle.

VOLÁNÍ O POMOC

„Jestli jsem to pochopila správně, tak vy zde pracujete?“ spustí Kate.

„Jistěže. Přes dvacet let tu prodávám cukrovou vatu.“

„Co říkáte tragické zprávě z dnešního rána?“

„Právě jsem se to dozvěděla.“ Žena je viditelně otřesená. „Nemůžu uvěřit, že se tu stalo něco takového – a zrovna čtvrtého července!“

„Můžete mi prozradit, jaká tu včera vládla nálada?“ zkouší to Kate. „Byly tu nějaké náznaky potíží, anebo něčeho mimořádného?“

Poslední otázka ženu nemile zaskočí, což Madison připadá směšné vzhledem k tomu, že tohle místo plodí problémy a vždycky tomu tak bylo.

„Kdepak. Všichni oslavovali. Bylo tu rušněji než obvykle, možná se tu víc rádílo, ale to se vzhledem k okolnostem dalo čekat. V sedm jsme pro malé návštěvníky připravili ohňostroj, ale hlavní část programu se odehrála až v devět. A pokud já vím, všichni se dobře bavili.“ Nakloní se ke Kate. „Ale popravdě řečeno, v deset už jsem byla trochu mimo. Už nemůžu pít jako dřív a nevím, jak jsem se dostala domů.“ Zakření se do kamery.

Kate bylo nutno připsat ke cti, že zachovala dekorum. „Aha. A víte, kdo byla ta ubohá dívenka, která tu v noci zemřela?“

Žena zavrtí hlavou. „Ne. Já hlavně doufám, že ji neznám. Když pracujete na takovém místě, spřátelíte se s místními dětmi. A my, zaměstnanci, jsme jedna velká rodina. Nerada bych někoho z nich ztratila.“ Otírá si oči rukávem. „Možná to zní hrozně, ale byla bych ráda, kdyby to byl někdo cizí.“

Madison se zmocní hrůza v okamžiku, kdy z brány parku vyjdou dva policisté – jeden bílý a druhý černý. Kameraman dá Kate znamení, ta se otočí a okamžitě se k nim rozběhne. Žena je okamžitě zapomenuta. „Pánové, můžete se vyjádřit k tomu, co se tady v noci stalo?“

WENDY DRANFIELD

Madison napadne, že oba by zjevně radši byli někde jinde než před kamerou, ale záhy si uvědomí, že se vyplatí dát Kate alespoň nějakou odpověď, aby se předešlo spekulacím. Jeden z nich zpomalí a druhému gestem naznačí, aby pokračoval.

Každý v Lost Creek ví, co jsou ti dva zač, protože jiní vyšetřovatelé ve městě nepracují, a Madison je zná lépe než většina zdejších obyvatel. Mike Bowers a Don Douglas. Nemůže uvěřit, že tady Douglas pořád je, a mimoděk se otřeše při pomyšlení, že dříve nebo později na něho někde narazí.

„Děkuji za váš čas, detektive Bowersi,“ zadrmolí Kate.

„Není zač,“ odpoví Mike. „Zavolali nás přibližně v šest hodin ráno k zesnulé šestnáctileté dívce nalezené na ruském kole. Rodiče jsme zatím neuvědomili, proto nebudu zmiňovat její jméno.“

„Ale její totožnost znáte?“ vyzvídá Kate.

Policista zdráhavě přikývne. „Jsme o tom přesvědčeni, ale musíme si ji ověřit.“

„Jak zemřela?“

Mike se zatváří rozpačitě. Nestárne s takovou grácií jako Kate. Skráně má prošedivělé a působí vyčerpaně. Trochu přibral, což je překvapivé, protože kdysi rád a pravidelně běhal. „O tom nemá význam spekulovat. Počkejme na vyjádření koronera. To je vše, co vám v téhle chvíli můžu říct.“ Usměje se a odkráčí za detektivem Douglasem, který na něho čeká na parkovišti.

Kamera je sleduje a Madison zahlédne koronerovu dodávku, která přijela, aby odvezla tělo mrtvé dívky do márnice.

„Chudinka její máma,“ povzdechne si Nate.

Madison dopije kávu. „Vyřizování takových zpráv mi nechybí.“ Ale lhala by, kdyby tvrdila, že jí nescházejí jiné aspekty její práce. Zajímalo by ji, jak dívka zemřela a jestli to byla vražda. Steph zabili před třemi dny. Mike by měl prověřit, jestli spolu tyhle dva případy nesouvisejí. Madison si uvědomuje, že by si

VOLÁNÍ O POMOC

s ním měla co nejdřív promluvit o tom, co se přihodilo Stephannie.

Nate vytáhne peněženku, aby zaplatil účet, a posbírání si věci.

Madison se zvedne. Srdce se jí rozbuší při pomýšlení, že se vrací domů. A že bude znovu čelit své minulosti.

KAPITOLA ŠEST

Lost Creek, Colorado

Detektiv Mike Bowers upřeně hledí na mrtvou dívku zhroutenou v kabině ruského kola. Údajně se jedná o šestnáctiletou Nikki Jacksonovou, aspoň to tvrdí její zaměstnavatel. Na sucho spolkně dva prášky. Nad pravým okem se začíná ozývat tepající bolest. Nejspíš proto, že stejně jako ostatní obyvatelé města včera s gustem oslavoval a dnes za to platí. Navíc je od rána vedro, mobil bez přestání vyzvání a detektiv Douglas na něho převel všechny práci.

„Vy tvrdíte, že nemáte ponětí, kde je zaměstnanec, který ji našel?“ zeptá se Trevora Sanderse, majitele parku.

„Bohužel ne. Napřed zavolal vám,“ Trevor ukáže bradou na zesnulou dívku, „a potom mně. Když jsem dorazil, tak už tady nebyl. Nikde jsem ho nenašel a mobil má vypnutý.“

Mike nechápe, proč někdo utíká z místa sebevraždy. „Jak se jmenuje celým jménem?“

„Ricky Gregor. Tuhle sezonu je tu nový.“

Mike si jméno zapíše. „Adresa?“

„Povídal, že bydlí ve městě v bytě nad kavárnou, ale přísahat na to nemůžu.“

Mike povytáhne obočí. „Vy jste po něm nechtěl doporučení?“

VOLÁNÍ O POMOC

Trevor se trpělivě usměje. „U nás si nikdo moc nevydělá, proto se musíme spokojit se třemi druhy lidí: mládeží, stárnoucími ženami, kterým děti vyletěly z hnízda, a těmi dospělými, kteří z toho či onoho důvodu mají potíže získat jiné zaměstnání. Právě proto nám nahlašují falešná jména a adresy. Jasně že si říkám o doporučení, ale vsadím se, že většinou jsou podvržená, včetně neexistujících jmen.“ Pokrčí rameny, jako by chtěl říct, že on za to nemůže.

Není to poprvé, kdy Mike chápe, proč tolika pedofilům prochází ubližování dětem. Jestli by se někde mělo důkladně dbát na kontrolu trestních rejstříků, tak je to zábavní park. Ale nahlas nic neřekne. Ze zkušenosti ví, že by to šlo jedním uchem dovnitř a druhým ven. „Kde byla Nikki, když jste ji viděl naposledy?“

„Uklízela. Nabídl jsem jí nějaké peníze navíc, když zamete smetí a posbírá vypálené rachejtle. Všichni ostatní se na mě vykašlali. Dal jsem jí klíče s tím, ať za sebou zamkne.“

Mike povytáhne obočí. „Tomu říkám důvěra.“

„Nikki byla hodná holka. Ta by mě neokradla, bez ohledu na to, jak moc potřebovala prachy.“ Pohlédne na její zhroucené bezduché tělo, které si koroner pečlivě fotí. „Tohle je průšvih! Nechápu, proč si sáhla na život.“

„Připadala vám rozrušená, když jste ji opouštěl?“

„Ne, vůbec. Ale teenageři dovedou mistrně skrývat svoje pocity.“

Mike si vzpomene na svou dceru, které je jedenáct. Dokázal by správně rozšifrovat příznaky? Rád by si to myslel, ale vzhledem k tomu, kolika rodičům už musel sdělit špatné zprávy, věděl, že to vždycky nefunguje, jak si člověk představuje. Kromě toho dcera žije s bývalou ženou, která ji má svěřenou do výhradní péče. „Dotkl jste se jejího těla, abyste se jí podíval do tváře, nebo jí nahmatat pulz?“

WENDY DRANFIELD

„Ne. Neviděl jsem důvod. Chci tím říct, že bylo na první pohled jasné, že je mrtvá.“

Mike přikývne, vzhledne k bezpečnostní kamerě a ukáže na ni propiskou. „Potřebuju celý záznam z téhle noci.“

Trevor lítostivě zavrtí hlavou. „Je mi líto. Jsou to jenom atrapy. Na tak rozlehlém pozemku si nemůžu dovolit funkční systém.“ Ztiší hlas. „Jenom mezi námi, prodávám tady.“

Mike si povzdechne. Naštěstí je to sebevražda, a ne vražda. „Oukej. Díky za váš čas. Kdybychom potřebovali oficiální výpověď, tak se vám ozveme.“

Trevor se naposledy podívá na Nikki a zavrtí hlavou. „Můžu dát personálu vědět, že máme dočasně zavřeno?“

„Ano, ale nechci vidět místo činu někde na webu. Fotografovat tady smí jenom Lena a policejní technik. Možná byste to měl vyřídít tomu chlapíkovi, který ji našel. Pokud ho ještě někdy uvidíte.“

Zajímalo by ho, proč Ricky Gregor utekl, když je jasné, že se dívka zabila sama. Nejspíš se obával, že ho dostihne vlastní temná minulost, ale klidně mohl Nikki něco udělat a ona se kvůli tomu rozhodla zabít. Až si promluví s jejími rodiči, bude moudřejší.

Sleduje, jak se Trevor vrací do své kanceláře, když vtom mu znovu zazvoní mobil. Podle čísla nepozná, kdo ho shání, proto hovor odmítne. „Asi další otravný novinář,“ zavrtčí.

„Co jste říkal?“ zeptá se doktorka Lena Scottová, místní patoložka. Do funkce nastoupila před několika měsíci a nahradila kolegu, který zemřel při výkonu služby.

„Ale nic. Připadá mi to jako jasná sebevražda.“ Kývne na mrtvou dívku. „Co si o tom myslíte?“

Lékařka se napřímí. „Vypadá to, že vykrvácela z řezných ran na zápěstích, odhadem mezi půlnocí a třetí hodinou ráno. Musím provést pitvu a toxikologické testy, abych zjistila, jestli byla

VOLÁNÍ O POMOC

pod vlivem návykových látek. Kromě toho se přesvědčím, jestli nebyla těhotná. Mohl by to být potenciální motiv.“

Přikývne. Zatím Lenu moc nezná, setkávají se teprve při druhé příležitosti. Poprvé to bylo u těla Stephanie Garcii. Ví jenom to, že pochází z New Hampshiru, ale netuší, co ji sem přivedlo. Vidí, že patří k několika málo lidem, kteří se v noci neodvázali, protože vypadá svěží, jako by právě vyšla ze salonu. Dlouhé hnědé vlasy má vzorně vyfoukané a oblečení vyžehlené. Nejspíš nepotrvá dlouho a sleví ze svých standardů jako zbytek města.

„Budu vám vděčný, když pitvu uspíšíte.“

„Spolehněte se. Na výsledky toxikologie si budeme muset nějakou dobu počkat, ale předběžnou zprávu bych pro vás měla mít celkem rychle.“ Dívá se na zesnulou dívku a svléká si ochranné pomůcky. „Už víte, kdo to je?“

„Jo. Majitel parku ji identifikoval jako Nikki Jacksonovou. Šestnáct let. Pracovala tu dvě léta po sobě. Chystám se navštívit její rodiče.“

Lena si zapíše jméno a věk oběti. „Byla moc mladá, aby si vzala život.“

„Předpokládáte, že to skutečně udělala,“ ozve se za nimi muž s britským přízvukem. „Třeba to není tak čistý řez, jak se na první pohled zdá – odpusťte mi tu slovní hříčku.“

Mike se otočí a uvidí Alexe Parkera, místního kriminálního technika a věčného prudiče. Mikeovi leze na nervy zejména proto, že je chodící encyklopedie a zná odpověď na každou otázku. Současně zpochybňuje vše, co Mike řekne, kdykoliv dostane příležitost. A Mikeovi nepomáhá ani to, že ostatní ho považují za úžasného borce.

„Zdravím, Alexi,“ kývne na něho Lena.

„Lena se domnívá, že jde o sebevraždu,“ hlásí Mike, „a co se týče určení příčiny smrti, je z nás tří nejkvalifikovanější. Souhlasíš?“